Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 5 Tz 86/2012, ECLI:CZ:NS:2012:5.TZ.86.2012.1

Číslo: 52/2013

Právní věta:

Ustanovení § 260 tr. ř. je ve vztahu speciality k ustanovení § 259 odst. 1 tr. ř., protože upravuje výjimečný postup odvolacího soudu, jímž se věc vrací zpět až do stadia přípravného řízení. Odvolací soud může vrátit věc státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř. jen tehdy, když zjistí, že dosavadní řízení je zatíženo takovou procesní vadou, kterou nelze odstranit v řízení před soudem (např. neměl-li obviněný po celou dobu trestního řízení obhájce, ač ho podle zákona měl mít, nebo byla-li podána obžaloba pro jiný skutek, než pro který bylo zahájeno trestní stíhání).

Pro úvahu, zda po zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem je nutno postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř., je podstatné zejména, jaké povahy a závažnosti je rozhodná procesní vada, a to z hlediska, zda tato vada je v řízení před soudem neodstranitelná, přičemž v návaznosti na toto základní procesní posouzení je třeba zvažovat, v jakém rozsahu je třeba řízení doplnit a které úkony je třeba provést k odstranění zjištěných procesních nedostatků. Státnímu zástupci může být věc vrácena pouze výjimečně, a to zejména tehdy, pokud odvolací soud zjistí, že věc je zatížena takovou procesní vadou nebo procesními vadami, že ani opakování hlavního líčení by zřejmě nemohlo vést k nápravě, a je proto žádoucí se věcí zabývat znovu v přípravném řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.12.2012

Spisová značka: 5 Tz 86/2012

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 259 odst. 1 tr. ř.
§ 260 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané v neprospěch obviněného Ing. M. Č. vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 6 To 250/2012, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněného Ing. M. Č.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 31 T 238/2011, byl obviněný Ing. M. Č. uznán vinným přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3, odst. 3 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník"), kterého se dopustil tím, že dne 4. 2. 2010 v H., okres K., ani později, jako jednatel tehdejší společnosti K., s. r. o., v souvislosti s převodem 100% obchodních podílů společnosti K., s. r. o., novému nabyvateli obchodních podílů J. T. D., občanu P. r., který však nebyl vážným zájemcem o podnikání, ale pouze tzv. bílým koněm, nepředal této osobě účetní knihy, zápisy a jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku společnosti a k jeho kontrole, v důsledku čehož ohrozil majetková práva živnostníka Ing. F. F., spočívající v podstatném snížení možnosti domáhat se splnění pohledávky jmenovaného vůči tehdejší společnosti K., s. r. o., ve výši 1 126 124 Kč za dodávku svetrů.

Za tento přečin byl obviněný Ing. M. Č. odsouzen podle § 254 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 14 (čtrnácti) měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen a zkušební doba mu byla stanovena na 3 (tři) roky. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku mu byla uložena přiměřená povinnost nahradit podle svých sil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl odsouzen k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce člena statutárních orgánů v obchodních společnostech a v družstvech v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost nahradit poškozenému Ing. F. F. způsobenou škodu ve výši 1 126 124,- Kč.

Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání obviněného Ing. M. Č., rozhodl usnesením ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 6 To 250/2012, tak, že za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 263 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. napadený rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 31 T 238/2011, a podle § 260 tr. ř. vrátil věc státnímu zástupci k došetření.

Toto usnesení nabylo právní moci dne 29. 5. 2012.

Proti tomuto pravomocnému usnesení podal podle § 266 odst. 1 tr. ř. v neprospěch obviněného Ing. M. Č. ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona, konkrétně proti jeho výroku, jímž byla podle § 260 tr. ř. věc vrácena státnímu zástupci k došetření, a v jejím odůvodnění uvedl, že pokud odvolací soud považuje za nezákonný a v rozporu s trestním řádem provedený důkaz obsahem vysvětlení J. T. D. v řízení před soudem u hlavního líčení, nelze z takového tvrzení dovozovat, že neexistuje žádný důkaz, který by opravňoval učinit závěr, že je možné obviněného postavit před soud. Protokol o podání vysvětlení podle § 158 odst. 3, 5 tr. ř. (nyní podle § 158 odst. 3, 6 tr. ř.) je procesním úkonem, o který lze obžalobu opírat. V návaznosti na ustanovení § 158 odst. 3 písm. a), odst. 9, § 158a, § 160 odst. 4 a § 164 odst. 1 tr. ř. ministr spravedlnosti zkonstatoval, že je zřejmé, že v přípravném řízení nebyl zákonný důvod k tomu, aby byl J. T. D. vyslechnut v postavení svědka. Nelze proto státnímu zástupci vytýkat, že jeho výslech v takovém postavení nezajistil a obviněného postavil před soud mj. na základě podání vysvětlení této osoby. Pro úvahu, zda po zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem je nutno postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř., je rozhodné, v jakém rozsahu je třeba řízení doplnit a které úkony provést k odstranění zjištěných procesních nedostatků. Státnímu zástupci bude věc vrácena zpravidla tehdy, když odvolací soud zjistí, že věc je zatížena takovými procesními vadami, že ani opakování hlavního líčení by zřejmě nemohlo vést k nápravě, a je proto žádoucí věc projednat znovu v přípravném řízení. Neodstranitelnými procesními vadami v řízení před soudem ve smyslu § 260 tr. ř. jsou procesní vady, které nemůže odstranit soud prvního stupně vlastní procesní činností a jež jsou odstranitelné pouze v přípravném řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2003, sp. zn. 4 Tz 21/2003).

Obecně k možnostem nalézacího soudu ministr spravedlnosti připomněl ustanovení § 211 odst. 6 tr. ř. ve spojení s § 428 tr. ř. Pokud krajský soud po zrušení rozsudku nepostupoval podle § 259 odst. 1 tr. ř., když nezjistil podmínky pro postup podle § 211 odst. 6 tr. ř. a neuložil soudu prvního stupně takto postupovat a považuje za nutné vyslechnout J. T. D. jako svědka, nelze přisvědčit ani jeho tvrzení, že orgány přípravného řízení mají větší a operativnější možnost tento důkaz opatřit znovu. Postup při dožádání do ciziny podle § 426 a násl. tr. ř. je stejný pro státního zástupce i pro soud, zejména při možnosti přímého styku dožadujícího a dožádaného orgánu. Z výše uvedených skutečností lze dovodit, že podmínky pro užití citovaného ustanovení § 260 tr. ř. odvolacím soudem splněny nebyly. Pokud je přesto soud aplikoval, porušil zákon ve prospěch obviněného, navíc na úkor uplatnění zásady rychlosti trestního řízení (§ 2 odst. 4 tr. ř.).

V závěru podané stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti České republiky navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že napadeným usnesením Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 29. 5. 2012, č. j. 6 To 250/2012-215, byl porušen zákon ve prospěch obviněného v ustanovení § 260 tr. ř.

Obviněný Ing. M. Č. se vyjádřil k podané stížnosti pro porušení zákona prostřednictvím svého obhájce Mgr. M. V., přičemž uvedl následující. Podle názoru obhajoby je nesporné, že jediný důkaz, na němž nalézací soud založil svůj odsuzující rozsudek, tj. výpověď svědka T. D., byl proveden v rozporu s trestním řádem. Ministr spravedlnosti podle názoru obhajoby v podané stížnosti hodnotí postup odvolacího soudu izolovaně právě a jedině ve vztahu k provedení důkazu výpovědí svědka D. a jejím procesním okolnostem, aniž by bral v potaz další důvody, které vedly odvolací soud k tomu, že věc nebyla vrácena k novému projednání nalézacího soudu, ale podle § 260 tr. ř. státnímu zástupci k došetření. Z odůvodnění usnesení odvolacího soudu je zřejmé, že důvodem vrácení věci státnímu zástupci je vedle jistě větší procesní flexibility při opatření důkazu výpovědí svědka procesně použitelným, tedy zákonným způsobem, především to, že za stávajícího stavu věci má odvolací soud zásadní pochybnost, zda s ohledem na doposud provedené řízení jsou v této trestní věci vůbec naplněny základní znaky skutkové podstaty přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, případně přečinu jiného. Odvolací soud samozřejmě v této fázi řízení z důvodu nezákonného opatření důkazu, který jediný měl svědčit o vině obviněného, nemůže blíže předjímat své hodnocení tohoto důkazu, nicméně podotýká, že tento důkaz provedený v rozporu se zákonem je jediným usvědčujícím důkazem o vině obviněného. Z rozhodnutí odvolacího soudu lze dovodit, že doposud nebyly náležitě objasněny základní okolnosti pro závěr o tom, že je na místě postavit obviněného před soud. Obviněný je přesvědčen, že rozhodnutí státního zástupce o podání obžaloby či soudu o vině či nevině obviněného, musí být založeno na řádném hodnocení všech důkazů, tj. důkazů svědčících v neprospěch, ale stejně tak i ve prospěch obviněného, nikoliv na subjektivních pocitech či víře o skutkovém ději. Procesní bezvadnost jejich opatření a provedení by přitom měla být naprostou samozřejmostí. Obviněný se domnívá, že v této trestní věci nebyl porušen zákon v jeho prospěch a stížnost pro porušení zákona podaná ministrem spravedlnosti v neprospěch obviněného není důvodná. Obviněný proto navrhl Nejvyššímu soudu, aby stížnost pro porušení zákona byla zamítnuta.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení, napadenému rozhodnutí předcházející.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že J. T. D. byl vyslechnut cestou právní pomoci na základě žádosti Okresního státního zastupitelství ve Zlíně orgánem polské prokuratury. Protokol o jeho výslechu soud podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. v hlavním líčení přečetl, neboť jde o osobu nedosažitelnou pro její pobyt v cizině (srov. str. 6 rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud poznamenal, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku došlo k

závažným procesním pochybením. Svědek J. T. D. (když v překladu jeho výslechu je jeho příjmení uvedeno jako D.) byl vyslechnut na základě dožádání v Polsku dne 23. 3. 2011. Usnesení o zahájení trestního stíhání však bylo obviněnému a jeho obhájci doručeno až 22. 8. 2011, tedy tento svědek byl vyslechnut ještě před zahájením trestního stíhání. Následně pak nalézací soud v hlavním líčení protokol o výslechu svědka D. bez souhlasu procesních stran přečetl podle ustanovení § 211 odst. 1 písm. a) tr. ř., když trestní řád takovéto ustanovení ani neobsahuje. Je nepochybné, že svědek D. byl vyslechnut ještě před zahájením trestního stíhání a poté, co bylo toto zahájeno, měl být jeho výslech zopakován, aby mohl být tento důkaz procesně použitelný. Z ustanovení § 158 odst. 9 tr. ř. zcela jednoznačně vyplývá, že pokud takovýto úkon, tedy výpověď svědka před zahájením trestního stíhání nebyl zopakován, pak tento protokol lze číst u hlavního líčení toliko za podmínek podle § 211 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) tr. ř. a tyto podmínky samozřejmě u hlavního líčení naplněny nebyly. Tento důkaz byl tedy opatřen v rozporu se zákonem a je procesně nepoužitelný. Nalézací soud však právě na výpovědi svědka D. postavil svůj závěr o vině, když se jedná o stěžejní důkaz. Z těchto důvodů byl rozsudek nalézacího soudu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. zrušen a věc byla podle § 260 odst. 1 tr. ř. vrácena až státnímu zástupci k došetření. Stalo se tak z toho důvodu, že pokud tento výslech byl proveden způsobem odporujícím zákonu a nelze jej procesně použít, pak v podstatě neexistuje jediný důkaz, který by opravňoval úvahy o tom, že je možno obviněného postavit před soud. Podle odvolacího soudu je rovněž nepochybné, že orgány přípravného řízení mají větší a operativnější možnost tento důkaz vyslechnutím svědka D. opatřit znovu, než by měl tuto možnost soud prvního stupně. K vrácení věci státnímu zástupci k došetření však došlo především z toho důvodu, že doposud nebyly objasněny základní skutečnosti, které by opravňovaly učinit závěr, že je možno obviněného postavit před soud (srov. str. 2 – 3 odůvodnění usnesení odvolacího soudu).

Podle předloženého spisového materiálu bylo přípravné řízení zahájeno sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 11. 8. 2010 (č. l. 70 spisu). Žádost o právní pomoc spočívající ve výslechu J. T. D., občana P. r., adresovaná polské prokuratuře, byla vyhotovena dne 5. 10. 2010 (srov. č. l. 77 až 82 spisu). Svědek J. T. D. byl vyslechnut polskou stranou dne 23. 3. 2011 (srov. č. l. 83 – 85 spisu a český překlad na č. l. 89 – 91 spisu). Obviněnému Ing. M. Č. bylo sděleno obvinění usnesením o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 21. 7. 2011 (č. l. 144 spisu), doručeným obviněnému a jeho obhájci shodně dne 22. 8. 2011 (srov. č. l. 145 spisu). Podle protokolu o hlavním líčení konaném dne 28. 3. 2012 podle „§ 211 odst. 1 písm. a) tr. ř. přečetl samosoudce protokol J. T. D. č. l. 59 – 91 jeho český překlad (protokol v polštině je na č. l. 83 – 85)“.

Nejvyšší soud posoudil jak odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů, tak i předložený spisový materiál, a dospěl k následujícím zjištěním. Podle ustanovení § 260 tr. ř. nelze-li po zrušení rozsudku pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady a není-li důvod pro jiné rozhodnutí, odvolací soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření. Ustanovení § 191 a § 264 odst. 2 tu platí obdobně. Ustanovení § 260 tr. ř. je ve vztahu speciality k ustanovení § 259 odst. 1 tr. ř., protože upravuje výjimečný postup odvolacího soudu, jímž se věc vrací zpět až do stadia přípravného řízení. Odvolací soud může vrátit věc státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř. jen tehdy, když zjistí, že dosavadní řízení je zatíženo takovou procesní vadou, kterou nelze odstranit v řízení před soudem (např. neměl-li obviněný po celou dobu trestního řízení obhájce, ač ho podle zákona měl mít, nebo byla-li podána obžaloba pro jiný skutek, než pro který bylo zahájeno trestní stíhání). Novelou trestního řádu provedenou zákonem č. 265/2001 Sb. bylo původní znění tohoto ustanovení změněno, a to v souvislosti se zásadní změnou poměru a významu jednotlivých stadií trestního řízení, kdy přípravné řízení má pro příště funkci skutečně pouze přípravnou a pomocnou a těžiště řízení se přenáší před soud. To mimo jiné znamená výrazné omezení procesní činnosti orgánů činných v přípravném řízení, naopak řízení před soudem se stává skutečným těžištěm řízení, v němž mají být za respektování všech základních zásad provedeny rozhodující důkazy v patřičné procesní formě, následně tyto náležitě vyhodnoceny a vyvozena z nich správná a úplná skutková zjištění a rozhodnuto

především o vině či nevině obviněného. Pro úvahu, zda po zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem je nutno postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř., je rozhodné zejména jaké povahy a závažnosti je rozhodná procesní vada, a to z hlediska, zda tato vada je v řízení před soudem neodstranitelná, přičemž v návaznosti na toto základní procesní posouzení je třeba zvažovat, v jakém rozsahu je třeba řízení doplnit a které úkony je třeba provést k odstranění zjištěných procesních nedostatků. Státnímu zástupci může být věc vrácena pouze výjimečně, a to zejména tehdy, pokud odvolací soud zjistí, že věc je zatížena takovou procesní vadou nebo procesními vadami, že ani opakování hlavního líčení by zřejmě nemohlo vést k nápravě, a je proto žádoucí věc projednat znovu v přípravném řízení. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 4 Tz 27/2009). V projednávané věci však odvolací soud pouze uložil zopakovat formou dožádání výslech svědka J. T. D. (srov. str. 3 usnesení odvolacího soudu). Především považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že odvolací soud ponechal bez povšimnutí, že nalézací soud se ani nepokusil předvolat svědka J. T. D. (srov. č. l. 173 a 187 spisu). Pokud pak odvolací soud v napadaném usnesení konstatoval, že v hlavním líčení přečetl soud prvního stupně výpověď uvedeného svědka podle § 211 odst. 1 písm. a) tr. ř., jednalo se jistě o pochybení nalézacího soudu a nikoli o pochybení státního zástupce. Navíc šlo o zcela zjevnou chybu, když mělo jít správně o § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. (viz shora citované odůvodnění rozsudku nalézacího soudu), přičemž nedosažitelnost pro dlouhodobý pobyt v cizině by bylo možno konstatovat zásadně jen v případě, pokud by se svědek na předchozí předvolání z ciziny k výslechu nedostavil.

K dalšímu právnímu názoru odvolacího soudu, že s přihlédnutím k tomu, že byl svědek D. vyslechnut ještě před zahájením trestního stíhání, měl být poté, co bylo toto zahájeno, jeho výslech zopakován, aby mohl být v dalším řízení použitelný, je třeba uvést, že tento právní názor neodpovídá znění příslušných ustanovení trestního řádu. Podle § 158 tr. ř. mohou být prováděny důkazy ještě před zahájením trestního stíhání v rámci prověřování. Podle § 158 odst. 3 písm. a), odst. 5, 7 (nyní odst. 6, 8) tr. ř. je možno od fyzické osoby požadovat vysvětlení, o kterém se sepíše úřední záznam, nebo za podmínek § 158 odst. 8 (nyní 9) tr. ř. je možno takovou osobu vyslechnout do protokolu jako svědka. Postup při výslechu svědků ve vyšetřování po zahájení trestního stíhání upravuje ustanovení § 164 tr. ř. V tomto ustanovení se mimo jiné výslovně uvádí, že úkony, které byly provedeny před zahájením trestního stíhání, nemusí policejní orgán opakovat, byly-li provedeny způsobem odpovídajícím ustanovením tohoto zákona (srov. § 164 odst. 2 tr. ř.). Podle § 164 odst. 4 tr. ř. jestliže byly před zahájením trestního stíhání provedeny výslechy svědků podle § 158 odst. 8 (nyní odst. 9) tr. ř. a lze-li takový úkon opakovat, policejní orgán jej na návrh obviněného buď provede znovu a obviněnému nebo obhájci umožní, aby se takového úkonu účastnil, nebo jej poučí o právu domáhat se osobního výslechu takového svědka v řízení před soudem. Z těchto ustanovení tedy nevyplývá bez dalšího povinnost vždy úkony po zahájení trestního stíhání opakovat, a to ani, jde-li o výslech svědka, neboť se provádí znovu jen k návrhu obviněného, přičemž i v takovém případě je možno obviněného poučit o právu domáhat se osobního výslechu takového svědka v řízení před soudem.

Navíc je třeba konstatovat, jak již nastínil ministr spravedlnosti, že je možno podle ustanovení § 211 odst. 6 tr. ř. se souhlasem státního zástupce a obžalovaného v hlavním líčení číst i úřední záznamy o vysvětlení osob a o provedení dalších úkonů (§ 158 odst. 3 a 5 tr. ř.). S tímto ustanovením se odvolací soud také v napadeném usnesení vůbec nevypořádal. Pokud pak odvolací soud uvedl, že orgány přípravného řízení mají větší a operativnější možnost tento důkaz vyslechnutím svědka D. opatřit znovu, než by měl tuto možnost soud prvního stupně, považuje Nejvyšší soud za potřebné zdůraznit, že podle § 428 tr. ř. doručení či důkazy provedené na žádost orgánu České republiky orgánem cizího státu jsou účinné, pokud byly provedeny v souladu s právním řádem dožádaného státu nebo pokud byly provedeny v souladu s právním řádem České republiky. Nadto postup při dožádání do ciziny podle § 426 a násl. tr. ř. je stejný jak pro státního zástupce, tak i pro soud. V následném řízení je pak možno, nestanoví-li vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, jinak (srov. §

375 odst. 1 tr. ř.), postupovat podle § 429 tr. ř. Nejvyšší soud tak uzavírá, že s přihlédnutím k tomu, co byla shora v podrobnostech uvedeno, provedení důkazu výslechem svědka J. T. D., příp. provedení dožádání o jeho výslech podle § 426 a násl. tr. ř. do P. r., nemá povahu neodstranitelné procesní vady předpokládané ustanovením § 260 tr. ř., jako podmínky pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření a dokonce ani nepředstavuje rozsáhlé dokazování. Nejvyšší soud tak již jen nad rámec uvedeného podotýká, že vyvstane-li v řízení potřeba provést další důkazy, nemají v řízení před soudem zásadně takové nedostatky ve skutkových zjištěních charakter neodstranitelných procesních vad, které jediné opravňují odvolací soud k vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř. S ohledem na to, že nebyly shledány podmínky pro vrácení věci z odvolacího řízení státnímu zástupce k došetření, přičemž v přípravném řízení nebyly shledány takové vady, které by měly za následek, že by vůbec nebylo možno přihlížet při rozhodování odvolacího soudu k opatřenému vysvětlení J. T. D. (srov. č. l. 83 – 85 a 89 – 92 ve spojení s č. l. 77 – 82 spisu), nebyla Nejvyšším soudem shledána ani správnou úvaha odvolacího soudu, že doposud nebyly objasněny základní skutečnosti, které by opravňovaly učinit závěr, že je možno obviněného postavit před soud, o kterou se ve svém vyjádření k stížnosti pro porušení zákona ze dne 4. 12. 2012 opírá obviněný Ing. M. Č. Za takové situace odvolací soud měl postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř., neboť pro takový postup byly splněny zákonné podmínky, anebo měl ve věci rozhodnout ve veřejném zasedání podle § 259 odst. 3 tr. ř., a to po předchozím doplnění dokazování ve smyslu § 263 odst. 6, 7 tr. ř. (srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2002, sp. zn. 4 Tz 61/2002).

Ze všech těchto důvodů je třeba přisvědčit názoru ministra spravedlnosti uvedenému ve stížnosti pro porušení zákona, že postupem odvolacího soudu byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněného Ing. M. Č., neboť tímto rozhodnutím byla věc vrácena ze stádia odvolacího řízení do stádia přípravného řízení, přičemž z hlediska postupu trestního řízení je stadium přípravného řízení pro obviněného příznivější, než kdyby ve věci konal řízení soud. Ve fázi přípravného řízení je totiž otevřeno, zda státní zástupce znovu podá obžalobu proti obviněnému, a proto není jisté, zda obviněný bude vůbec znovu před soud postaven.

Nejvyšší soud proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Brně-pobočka ve Zlíně ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 6 To 250/2012, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněného Ing. M. Č. Vzhledem k tomu, že k porušení zákona došlo ve prospěch obviněného, Nejvyšší soud se ve smyslu § 268 odst. 2 a 269 tr. ř. omezil pouze na tzv. akademický výrok, kterým vyslovil porušení zákona, aniž by napadené usnesení zrušil a dále postupoval podle § 270 a násl. tr. ř. Tímto postupem Nejvyšší soud nepředjímá, jak bude v dalším řízení soud prvního stupně v případě podání nové obžaloby státním zástupcem postupovat, zejména jak bude provádět a hodnotit důkazy v eventuálním novém hlavním líčení (srov. § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl. a § 207 a násl. tr. ř.).